

Arrest

nr. 214 101 van 14 december 2018
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
in eigen naam
X en X
handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2018.

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 24 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat O. TODTS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker V.S. luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

*U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Madingo-origine, afkomstig uit Monrovia. In januari 2005 verklaart u Liberia te hebben verlaten. Op 16 februari 2005 diende u een **eerste verzoek om internationale bescherming** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde te hebben gestreden met de LURD-rebellen en tegen de wil van uw commandant zich ontwapend te hebben. U vreesde voor deze commandant bij een terugkeer naar Liberia. De Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde uw verzoek onontvankelijk op 01 april 2005. U diende op 04 april 2005 een beroep in tegen deze beslissing bij het Commissariaat-generaal, dat op 25 augustus 2005 besliste tot een verder onderzoek van uw asielaanvraag. Uiteindelijk werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen op 16 juni 2006. Op 30 juni 2006 diende u bij de Vaste Beroepscommissie beroep in tegen deze beslissing. Doch de beslissing van het Commissariaat-Generaal werd gehandhaafd bij arrest van 06 oktober 2006. U tekende op 07 november 2006 beroep aan bij de Raad van State, ook dit beroep werd verworpen.*

*U keerde niet naar uw land van herkomst terug en op 05 mei 2011 diende u een **eerste volgend verzoek om internationale bescherming** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken, steunend op dezelfde motieven als bij uw eerste verzoek. Op 30 mei 2011 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.*

*Zonder naar uw land van herkomst terug te keren diende u op 08 december 2014 een **tweede volgend verzoek om internationale bescherming** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Als nieuwe elementen in dit verzoek haalde u een vrees voor de ebola-epidemie in uw land van herkomst aan. U herhaalde eveneens nog steeds te vrezen omwille van de redenen die u bij uw eerdere verzoeken naar voren bracht, namelijk dat u vreest vermoord te worden door ex-soldaten van de LURD-groepering. In deze werd een beslissing tot weigering tot inoverwegingname genomen op 22 december 2014. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.*

*U bleef steeds in België en op 10 januari 2018 diende u een **derde volgend verzoek om internationale bescherming** in. In onderhavig verzoek verklaart u nog steeds bij uw eerdere verklaringen te blijven maar dat u nu in hoofdorde om internationale bescherming verzoekt omwille van uw dochter, K.K. geboren op 26 september 2017 te Leuven en met de nationaliteit van Ivoorkust (CGVS-kenmerk X, DVZ-kenmerk X). U heeft nog steeds een relatie met haar moeder, M.K.. Zij is afkomstig uit Ivoorkust en verblijft eveneens in België. U verklaart te vrezen voor een besnijdenis van uw dochter. Zowel uw familie in Liberia als de familie van haar moeder in Ivoorkust zouden aandringen op een besnijdenis bij een terugkeer.*

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: medische attesten waaruit blijkt dat uw dochter K.K. niet besneden is, dat haar moeder wel besneden is, dat haar oudste halfzus aan moederszijde, A., niet besneden is en dat haar jongste halfzus aan moederszijde, Ma., wel een besnijdenis onderging; een verklaring op eer van Gams waarin u zich er toe verbindt uw dochter tegen een besnijdenis te beschermen en een uittreksel uit het geboorteregister om aan te tonen dat u K.K. als uw dochter heeft erkend.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

*In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw **eerste verzoek** door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dit gezien de algemene situatie in Liberia sedert uw vertrek uit het land fundamenteel gewijzigd is. U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u nog problemen zou kennen bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Vervolgens werd door de Vaste Beroepscommissie (dd 30 juni 2006) eveneens geconcludeerd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en bevestigen zij de beoordeling van het Commissariaat-generaal. U diende cassatieberoep in bij de Raad van State maar dit beroep werd verworpen.*

Uw **volgend verzoek** steunde op dezelfde motieven aangehaald bij uw eerste verzoek. De door u neergelegde documenten in uw tweede asielprocedure konden de eerdere beslissing echter niet in een ander daglicht stellen.

Vervolgens werd bij uw **tweede volgend verzoek** geoordeeld dat uw verdere bijkomende verklaringen hier evenmin toe in staat waren en dat de vrees die u aanhaalde om besmet te worden met het ebola-virus vreemd is aan de criteria bedoeld in de Conventie van Genève. U diende geen verder beroep in tegen deze eerdere beslissingen, zodoende staat de beoordeling van uw eerdere verzoeken vast. Het Commissariaat-generaal kan zich er bijgevolg toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In casu komt het Commissariaat-Generaal tot de slotsom dat de door u naar voren gebrachte nieuwe elementen geen aanleiding geven tot een vrees voor vervolging of tot reëel risico op het lijden van ernstige schade. U verklaart in hoofdorde te vrezen dat uw dochter tegen uw wil wordt besneden. U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken aanspraak te kunnen doen op een beschermingsstatus op basis van een vrees voor besnijdenis van uw dochter.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw dochter over de nationaliteit van Ivoorkust beschikt en niet over uw nationaliteit, met name die van Liberia. Dit blijkt duidelijk uit zowel uw eigen verklaringen als de verklaringen van uw partner, M.K.. U verklaart dat uw dochter de nationaliteit van Ivoorkust heeft omdat zij de nationaliteit van haar moeder volgt aangezien u niet op tijd was om haar te registreren (notities persoonlijk onderhoud p.4 en notities persoonlijk onderhoud moeder K.K. p.2). **Zodoende kan niet worden betwist dat zij over de nationaliteit van Ivoorkust beschikt en dient haar vrees ten opzichte van haar land van nationaliteit worden bepaald.** Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk: "De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967." Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren." Daarnaast bepaalt artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet: "De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt." Artikel 48/4, § 1 kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Artikel 2, n) van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) definieert "land van herkomst" als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats". **Derhalve dient de nood aan bescherming van uw dochter te gebeuren ten aanzien van Ivoorkust, het land waarvan zij de nationaliteit beschikt. De problemen die u aanhaalt in hoofde van uw dochter kunnen derhalve geen aanleiding geven tot een erkenning tot vluchteling in uw land van herkomst aangezien u niet over de nationaliteit van Ivoorkust beschikt en uw vrees voor vervolging dient beoordeeld te worden ten opzichte van uw eigen land van nationaliteit, namelijk Liberia.**

U haalt geen elementen aan die wijzen op een vrees voor vervolging in uw land van nationaliteit, namelijk Liberia. Waar u verklaart dat de elementen die u in uw eerdere verzoeken om internationale bescherming aanhaalde, met name een vrees voor vervolging omwille van de LURD-rebellen, nog steeds actueel zijn wordt geadviseerd dat reeds in uw eerdere verzoeken om internationale bescherming deze vrees uitgebreid werd behandeld en u er niet slaagde aannemelijk te maken nog problemen te zullen kennen bij een terugkeer naar uw land van herkomst. U verklaart in onderhavig verzoek dat het nog steeds gevaarlijk zou zijn voor u indien u terugkeert naar Liberia maar haalt geen nieuwe elementen aan die deze beoordeling in een ander daglicht kunnen stellen.

U beperkt zich louter tot een beknopte verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden reeds heeft uiteengezet zonder hiervoor enige bijkomende verklaringen over af te leggen. Daarenboven verklaart u stellig dat u niet om die reden een nieuw verzoek om bescherming indient maar louter omwille van uw dochter (notities persoonlijk onderhoud p.15-16).

Zodoende bevestigt het Commissariaatgeneraal nogmaals haar standpunt dat u niet om de door u eerder aangehaalde problemen in uw land van nationaliteit enige aanspraak kan doen op internationale bescherming.

Ter volledigheid kan worden geargumenteed dat u er eveneens allerminst in slaagde een vrees voor een besnijdenis van uw dochter aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen en deze van uw partner blijkt niet dat uw persoonlijke familiale situatie enig risico op besnijdenis zou inhouden voor uw dochter. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen en die van uw partner niet dat besnijdenis reeds uitgebreid ter sprake kwam tussen jullie beiden. Zo verklaart u niet te weten of uw partner reeds de besnijdenis van uw dochter besprak met haar familie en weet u niet of zij hen reeds informeerde dat zij verkiest haar dochter niet te besnijden (notities persoonlijk onderhoud p.13). Uw partner op haar beurt is volkomen onwetend met betrekking tot uw familie. Zij verklaart dat jullie nooit over uw familie praten, zij weet niets over hen. Zij is zelfs niet op de hoogte of u enig contact onderhoudt met uw familie. Evenmin zou zij u hier ooit naar gevraagd hebben (notities persoonlijk onderhoud moeder K.K. p.3-4). **Zodoende kan er niet geconcludeerd worden dat de besnijdenis van uw dochter een onderwerp is dat leeft binnen uw gezin. Indien dit het geval was kan er worden aangenomen dat er enige aandacht was voor degenen in ieders familie die op een besnijdenis zouden aandringen en hun reactie op een weigering van een dergelijke besnijdenis. Het gegeven dat hier zo goed als geen aandacht aan wordt besteed ondermijnt reeds de vrees voor een besnijdenis van uw dochter.**

Wat betreft de vrees ten opzichte van Ivoorkust, haar land van nationaliteit, dient u een individueel risico in hoofde van uw dochter aannemelijk te maken. Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus – Côte d'Ivoire, les mutilations génitales féminines – 17.06.2015) **bleeft namelijk niet dat besnijdenis een wijdverspreid en een als onvermijdbaar beschouwd fenomeen betreft in Ivoorkust.** Volgens de toegevoegde informatie kent Ivoorkust een prevalentiegraad van besnijdenis van 38%. In Abidjan, waar uw partner verklaart altijd te hebben gewoond (notities persoonlijk onderhoud moeder K.K. p.4), bedraagt de prevalentiegraad 36%. Ivoorkust heeft daarnaast verschillende internationale verdragen geratificeerd die besnijdenis veroordelen en er werd nationale wetgeving aangenomen die besnijdenis bestraft met een gevangenisstraf van één tot vijf jaar (20 jaar wanneer het slachtoffer overlijdt) en boetes van 360000 tot 2000000 FCFA (550 tot 3050 euro). Hoewel onduidelijkheid bestaat over de bekendheid van deze wet staat vast dat politieagenten hieromtrent geïnformeerd worden en er op regionaal niveau een platform bestaat dat politiediensten informeert over gender gerelateerd geweld. Verder worden klachten rond vrouwelijke genitale besnijdenis wel degelijk behandeld. Uit de toegevoegde informatie blijkt daarnaast niet dat er verre gaande negatieve gevolgen zijn voor ouders die besluiten hun dochters niet te besnijden, een weigering om tot een besnijdenis over te gaan wordt niet langer beschouwd als ongehoorzaamheid aan de heersende cultuur. Bovendien blijkt eveneens dat voornamelijk de ouders een doorslaggevende rol spelen in de beslissing hun dochter al dan niet te besnijden. Voorts zijn er verschillende organisaties actief die zich inzetten voor de bestrijding van besnijdenis. **Uit deze informatie over de objectieve situatie rond besnijdenis in Ivoorkust kan dan ook allerminst worden geconcludeerd dat bij een terugkeer naar Ivoorkust uw dochter zonder meer een risico zou lopen op besnijdenis en dat het onmogelijk zou zijn haar hier tegen te beschermen.**

U of uw partner slaagden er dan ook niet in het risico op een besnijdenis bij een terugkeer naar Ivoorkust concreet te maken. U verklaart te vermoeden dat het de moeder van uw partner is die zal aandringen op een besnijdenis (notities persoonlijk onderhoud p.12). U kan dit echter niet met zekerheid stellen. **Het gegeven dat u niet in staat bent duidelijk aan te geven van wie een risico op besnijdenis zou uitgaan nuanceert reeds deze vrees.** Waar uw partner aanhaalt dat een besnijdenis wel degelijk ter sprake komt wanneer zij in contact is met haar familie, verklaart zij geen inspanningen te leveren om haar verzet tegen een besnijdenis duidelijk te maken en hen van haar standpunt te overtuigen. Zij verklaart dat dit ongepast is binnen de traditionele verhouding met ouderen (notities persoonlijk onderhoud moeder K.K. p.7-8). Bovendien blijkt deze vrees dan ook niet in die mate imminent dat zij besluit u hierover in te lichten, aangezien u niet op de hoogte bent of deze kwestie al dan niet met haar familie werd besproken. Al deze elementen zorgen er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat er in hoofde van uw dochter een risico bestaat op een besnijdenis bij een terugkeer naar Ivoorkust. Uw verklaringen dat er op geen enkele manier toestemming zal worden gevraagd aan de ouders en dat het niet mogelijk zou zijn uw dochter te beschermen tegen een besnijdenis is daarenboven in strijd met de objectieve informatie met betrekking tot het fenomeen van besnijdenis in Ivoorkust.

Zoals hierboven aangehaald zijn het de ouders die de uiteindelijke beslissing tot besnijdenis nemen en is er wel degelijk werk gemaakt van sensibilisering rond besnijdenis zodat niet kan worden gesteld dat men alleen zou staan in zijn strijd tegen de besnijdenis van uw dochter. Zodoende blijkt uit uw en haar verklaringen niet dat er een concreet risico op een besnijdenis zou bestaan in Ivoorkust.

Waar kan worden gewezen op het gegeven dat de oudste dochter van uw partner wel degelijk besneden is, wijst het Commissariaat-generaal er op dat een erkenning tot vluchteling in uw hoofde geen enkele garantie biedt voor een bescherming in hoofde van uw dochter. Niet alleen biedt een beschermingsstatus in uw hoofde louter bescherming tegenover Liberia, een land waarvan uw dochter de nationaliteit niet bezit, daarenboven verklaart uw partner dat haar oudste dochter een besnijdenis onderging in Guinee (notities persoonlijk onderhoud moeder K.K. p.5). **Zodoende biedt een beschermingsstatus in uw hoofde, als onderdaan van Liberia, op geen enkele manier bescherming voor uw dochter, als onderdaan van Ivoorkust, voor een risico op besnijdenis in een derde land, met name Guinee.** Verder wordt in het bovenstaande gedegen geargumenteed dat vanuit de familie van uw partner geen risico op besnijdenis aannemelijk kon worden gemaakt en kan er worden uitgegaan van voldoende mogelijkheden tot bescherming binnen Ivoorkust.

Nog in meer ondergeschikte orde kan er worden op gewezen dat ook ten opzichte van Liberia geen vrees voor de besnijdenis van uw dochter kan worden aangenomen. Ook in Liberia kan besnijdenis niet worden beschouwd als een onvermijdbaar fenomeen. Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier ('28 too many – Country profile, FGM in Liberia – december 2014', 'United States Department of State, bureau of democracy, human rights and labor – Liberia 2015 human rights report' en 'Reuters – Liberia bans female genital mutilation, but only for a year – 25.01.2018') blijkt namelijk dat nog niet de helft van de Liberiaanse meisjes wordt besneden. De algemene prevalentie bedraagt er 44,4% en is dalende. Monrovia, waar u verklaart van afkomstig te zijn, kent een prevalentiegraad van 31,9%. De enige vorm van besnijdenis die er werd teruggevonden betreft bovendien een initiatieritueel om toe te treden tot de geheime genootschap van de Sande. Slechts een beperkt aantal van de Madingo-vrouwen – de etnie waar u toe behoort – zou tot deze Sande gemeenschap worden toegelaten en een besnijdenis ondergaan. In Monrovia zou bovendien het laagste aantal van de Sande-leden te vinden zijn. Daarenboven stelt deze landeninformatie dat de praktijk zo goed als onbestaande is bij de moslims van Madingo origine, het geloof dat u verklaart aan te hangen (notities persoonlijk onderhoud p.6). Daarnaast blijkt dat er in Liberia actief campagne wordt gevoerd om het fenomeen van besnijdenis uit te roeien. In januari 2018 werd een wet aangenomen die een jaar lang het besnijden van een minderjarig meisje strafbaar stelt. Ook wat betreft Liberia kan derhalve allerm minst worden gesteld dat louter op basis van de objectieve situatie rond besnijdenis uw dochter enig risico zou lopen en dat u niet in staat zou zijn haar te beschermen. **Eerder integendeel, gezien uw afkomst en uw religie is het eerder onwaarschijnlijk dat uw dochter in Liberia blootgesteld zou worden aan een risico op besnijdenis.**

Uw verklaringen ondergraven deze vrees voor besnijdenis in hoofde van uw dochter nog verder. U verklaart enkel in contact te zijn met uw tantes en ooms en dat zij degene zouden zijn die op een besnijdenis van uw dochter zouden aandringen (notities persoonlijk onderhoud p.5 en p.10). Echter, in het voorbereidend interview van uw derde volgend verzoek om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u geen direct contact te hebben met uw tantes (verklaring meervoudige aanvraag dd 10.01.2018 vraag 20). Ook bij uw eerdere verzoeken om internationale bescherming heeft u het enkel over een beperkt contact met uw zus, maar niet over enig contact met uw tantes (verklaring meervoudige aanvraag dd 16.12.2014 vraag 20). Ook uw partner is niet op de hoogte of er enig contact is met uw familie. Zij verklaart dat jullie nooit over uw familie praten en dat zij hier ook niet naar heeft gevraagd. Uit haar verklaringen blijkt dan ook dat zij volledig ongeïnformeerd is over uw familie en dat zij niet op de hoogte is wie van uw familie op een besnijdenis van uw dochter zou aandringen (notities persoonlijk onderhoud moeder K.K. p.3-4 en p.9). **Zodoende slaagde u er niet in aan te tonen dat ook maar iemand de besnijdenis van uw dochter zou eisen.** U verklaart vervolgens dat uw familie erg betrokken is bij besnijdenis (notities persoonlijk onderhoud p.9) maar dit blijkt allerm minst uit uw kennis van de tradities rond besnijdenis in Liberia. Waar de toegevoegde informatie aangeeft dat dit enkel wordt toegepast als een initiatieritueel in de Sande genootschap blijkt u hier allerm minst van op de hoogte. U verklaart namelijk dat dit louter wordt toegepast om er voor te zorgen dat meisjes minder seksueel actief zijn en zo hun echtgenoot trouw blijven (notities persoonlijk onderhoud p.9). U plaatst het niet binnen een zeker genootschap en hoorde enkel over genootschappen die in organen handelen. U verklaart daarenboven dat het niet meer voorvalt dat meisjes initiatierituelen ondergaan en de rituelen waar u vroeger over hoorde situeert u allen binnen dezelfde genootschappen die in organen zouden handelen. Over Sande heeft u daarbij nog nooit gehoord.

U verklaart enkel de plaats 'Sande bush' te kennen als de plaats waar besnijdenissen zouden doorgaan maar linkt dit nergens met enige genootschap waarbij deze besnijdenis als een initiatieritueel zou gelden (notities persoonlijk onderhoud p.11). **Uw absolute onwetendheid over de tradities omtrent besnijdenis in Liberia ondergraaft opnieuw de geloofwaardigheid dat het binnen uw familie de gewoonte zou zijn dat meisjes besneden worden en dat hier met betrekking tot uw dochter op zou worden aangedrongen.**

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. De **attesten van besnijdenis** van zowel uw dochter, als uw partner, als haar dochters tonen een feitelijke situatie aan maar kunnen op geen enkele manier aantonen dat er een risico op besnijdenis bestaat indien uw dochter zich in het land van haar of uw nationaliteit zou begeven. Ook uw **verklaring op eer afgelegd bij Gams** kan enkel aantonen dat u daadwerkelijk tegen een besnijdenis gekant bent maar houdt geen elementen in die er op wijzen dat dit risico daadwerkelijk bestaat. Het **uittreksel uit het geboorteregister** van uw dochter toont aan dat u haar als uw dochter heeft erkend maar dan ook niet meer dan dat. Ook dit kan op geen enkele manier een risico op besnijdenis aantonen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de minister en zijn gemachtigde op het feit dat ook in hoofde van uw dochter (CGVSKenmerk X, DVZ-kenmerk X) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster K.K. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van Ivoorkust geboren in België, meer bepaald te Leuven. Uw moeder, M.K., heeft eveneens de nationaliteit van Ivoorkust maar woont reeds acht jaar in België op basis van gezinshereniging en diende nooit een verzoek tot internationale bescherming in. Het is dan ook in België dat zij uw vader, V.S. (CGVS-kenmerk X, DVZ-kenmerk X), heeft ontmoet. Uw vader heeft de Liberiaanse nationaliteit en verblijft sinds 2005 in België. Op 10 januari 2018 diende hij een derde volgend verzoek om internationale bescherming in. Zowel hij als uw moeder verklaren dat zij vrezen dat u bij een terugkeer naar Ivoorkust of Liberia het risico loopt besneden te worden. Zij verzetten zich tegen een besnijdenis maar verklaren u niet te zullen kunnen beschermen tegen de wil van hun respectievelijke families.

Uw ouders leggen ter ondersteuning van uw asielaanvraag medische attesten neer omtrent de - al dan niet - besnijdenis van u, uw moeder en uw halfzussen.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het administratieve dossier blijkt immers dat u minderjarig bent en u geboren bent op 26/9/2017. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft uw moeder - gelet op uw het feit dat u als meisje van een half jaar oud geen eigen verklaringen kon afleggen - u vertegenwoordigd bij uw persoonlijk onderhoud, dat verder plaatsvond in het bijzijn van uw advocaat.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gezien uw jonge leeftijd (°26.09.2017) is uw verzoek om internationale bescherming volledig gebaseerd op de motieven aangehaald door zowel uw vader in zijn eigen verzoek om internationale bescherming als op de verklaringen van uw moeder die optrad als uw vertegenwoordiger. Geen van beiden kon echter een risico op besnijdenis in uwen hoofde aannemelijk maken.

Uit de verklaringen van uw ouders blijkt niet dat uw persoonlijke familiale situatie enig risico op besnijdenis zou inhouden. Vooreerst blijkt niet dat besnijdenis reeds uitgebreid ter sprake kwam tussen uw ouders.

Zo verklaart uw vader niet te weten of uw moeder reeds uw besnijdenis besprak met haar familie en weet hij niet of zij hen reeds informeerde dat zij verkiest haar dochter niet te besnijden (notities persoonlijk onderhoud vader p.13). Uw moeder op haar beurt is volkomen onwetend met betrekking tot uw vaders familie. Zij verklaart dat zij nooit over zijn familie praten, zij weet niets over hen. Zij is zelfs niet op de hoogte of uw vader enig contact onderhoudt met zijn familie. Evenmin zou zij u hier ooit naar gevraagd hebben (notities persoonlijk onderhoud moeder p.3-4). **Zodoende kan er niet geconcludeerd worden dat uw besnijdenis een onderwerp is dat leeft binnen uw gezin. Indien dit het geval was kan er worden aangenomen dat er enige aandacht was voor degenen in ieders familie die op een besnijdenis zouden aandringen en hun reactie op een weigering van een dergelijke besnijdenis. Het gegeven dat hier zo goed als geen aandacht aan wordt besteed ondermijnt reeds de vrees voor uw besnijdenis.**

Verder dient er op gewezen te worden dat u over de nationaliteit van Ivoorkust beschikt en niet over uw nationaliteit van uw vader, met name die van Liberia. Dit blijkt duidelijk uit zowel de verklaringen van uw moeder als van uw vader. Uw vader verklaart dat u de nationaliteit van Ivoorkust heeft omdat u de nationaliteit van haar moeder volgt aangezien hij niet op tijd was om haar te registreren (notities persoonlijk onderhoud vader p.4 en notities persoonlijk onderhoud moeder p.2). **Zodoende kan niet worden betwist dat u over de nationaliteit van Ivoorkust beschikt en dient uw vrees ten opzichte van uw land van nationaliteit worden bepaald.** Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt namelijk: "De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967." Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren." Daarnaast bepaalt artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet : "De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt." Artikel 48/4, § 1 kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Artikel 2, n) van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) definieert "land van herkomst" als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats". **Derhalve dient uw nood aan bescherming te gebeuren ten aanzien van Ivoorkust, het land waarvan u de nationaliteit beschikt.**

Wat betreft de vrees voor besnijdenis ten opzichte van Ivoorkust, uw land van nationaliteit, dient een individueel risico in uwen hoofde aannemelijk te worden gemaakt. Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus – Côte d'Ivoire, les mutilations génitales féminines – 17.06.2015) blijkt namelijk niet dat besnijdenis een wijdverspreid en een als onvermijdbaar beschouwd fenomeen betreft in Ivoorkust. Volgens de toegevoegde informatie kent Ivoorkust een prevalentiegraad van besnijdenis van 38%. In Abidjan, waar uw moeder verklaart altijd te hebben gewoond (notities persoonlijk onderhoud moeder p.4), bedraagt de prevalentiegraad 36%. Ivoorkust heeft daarnaast verschillende internationale verdragen geratificeerd die besnijdenis veroordelen en er werd nationale wetgeving aangenomen die besnijdenis bestraft met een gevangenisstraf van één tot vijf jaar (20 jaar wanneer het slachtoffer overlijdt) en boetes van 360000 tot 2000000 FCFA (550 tot 3050

euro). Hoewel onduidelijkheid bestaat over de bekendheid van deze wet staat vast dat politieagenten hieromtrent geïnformeerd worden en er op regionaal niveau een platform bestaat dat politiediensten informeert over gender gerelateerd geweld. Verder worden klachten rond vrouwelijke genitale besnijdenis wel degelijk behandeld. Uit de toegevoegde informatie blijkt daarnaast niet dat er verregaande negatieve gevolgen zijn voor ouders die besluiten hun dochters niet te besnijden, een weigering om tot een besnijdenis over te gaan wordt niet langer beschouwd als ongehoorzaamheid aan de heersende cultuur.

Bovendien blijkt eveneens dat voornamelijk de ouders een doorslaggevende rol spelen in de beslissing hun dochter al dan niet te besnijden. Voorts zijn er verschillende organisaties actief die zich inzetten voor de bestrijding van besnijdenis. **Uit deze informatie over de objectieve situatie rond besnijdenis in Ivoorkust kan dan ook allerminst worden geconcludeerd dat bij een terugkeer naar Ivoorkust u zonder meer een risico zou lopen op besnijdenis en dat het onmogelijk zou zijn haar hier tegen te beschermen.**

Uw ouders slaagden er dan ook niet in het risico op een besnijdenis bij een terugkeer naar Ivoorkust concreet te maken. Uw vader verklaart te vermoeden dat het de moeder van uw moeder is die zal aandringen op een besnijdenis (notities persoonlijk onderhoud vader p.12). Hij kan dit echter niet met zekerheid stellen. **Het gegeven dat hij niet in staat is duidelijk aan te geven van wie een risico op besnijdenis zou uitgaan nuanceert reeds deze vrees.** Waar uw moeder aanhaalt dat een besnijdenis wel degelijk ter sprake komt wanneer zij in contact is met haar familie, verklaart zij geen inspanningen te leveren om haar verzet tegen een besnijdenis duidelijk te maken en hen van haar standpunt te overtuigen. Zij verklaart dat dit ongepast is binnen de traditionele verhouding met ouderen (notities persoonlijk onderhoud moeder p.7-8). Bovendien blijkt deze vrees dan ook niet in die mate imminent dat zij besluit uw vader hierover in te lichten, aangezien hij niet op de hoogte blijkt of deze kwestie al dan niet met haar familie werd besproken. Al deze elementen zorgen er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaring dat er in uwen hoofde een risico bestaat op een besnijdenis bij een terugkeer naar Ivoorkust. Uw vaders verklaringen dat er op geen enkele manier toestemming zal worden gevraagd aan de ouders en dat het niet mogelijk zou zijn u te beschermen tegen een besnijdenis is daarenboven in strijd met de objectieve informatie met betrekking tot het fenomeen van besnijdenis in Ivoorkust. Zoals hierboven aangehaald zijn het de ouders die de uiteindelijke beslissing tot besnijdenis nemen en is er wel degelijk werk gemaakt van sensibilisering rond besnijdenis zodat niet kan worden gesteld dat men alleen zou staan in zijn strijd tegen uw besnijdenis. Zodoende blijkt uit uw ouders hun verklaringen niet dat er een concreet risico op een besnijdenis zou bestaan in Ivoorkust.

Waar kan worden gewezen op het gegeven dat uw oudste halfzus wel degelijk besneden is, wijst het Commissariaat-generaal er op dat elk verzoek om bescherming individueel wordt beoordeeld. In het bovenstaande wordt gedegen geargumenteed dat vanuit de familie van uw moeder geen risico op besnijdenis aannemelijk kon worden gemaakt en kan er worden uitgegaan van voldoende mogelijkheden tot bescherming binnen Ivoorkust. Bovendien werd uw halfzus besneden in Guinee (notities persoonlijk onderhoud moeder p.5), zodoende zou, indien er al enige risico op besnijdenis zou worden aangenomen quod non, het toekennen van een beschermingsstatus ten opzichte van Ivoorkust geen enkele garantie bieden op bescherming tegenover een derde land, met name Guinee.

Uit het bovenstaande komt duidelijk naar voren dat er in uwen hoofde geen vrees voor besnijdenis ten opzichte van Ivoorkust kan worden aangenomen.

In ondergeschikte orde kan er worden op gewezen dat ook ten opzichte van Liberia geen vrees voor de besnijdenis aannemelijk wordt gemaakt. Ook in Liberia kan besnijdenis niet worden beschouwd als een onvermijdbaar fenomeen. Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier ('28 too many – Country profile, FGM in Liberia – december 2014', 'United States Department of State, bureau of democracy, human rights and labor – Liberia 2015 human rights report' en 'Reuters – Liberia bans female genital mutilation, but only for a year – 25.01.2018') blijkt namelijk dat nog niet de helft van de Liberiaanse meisjes wordt besneden. De algemene prevalentie bedraagt er 44,4% en is dalende. Monrovia, waar uw vader verklaart van afkomstig te zijn, kent een prevalentiegraad van 31,9%. De enige vorm van besnijdenis die er werd teruggevonden betreft bovendien een initiatieritueel om toe te treden tot de geheime genootschap van de Sande. Slecht een beperkt aantal van de Madingo-vrouwen – de etnie waar uw vader toe behoort – zou tot deze Sande gemeenschap worden toegelaten en een besnijdenis ondergaan. In Monrovia zou bovendien het laagste aantal van de Sande-leden te vinden zijn. Daarenboven stelt deze landeninformatie dat de praktijk zo goed als onbestaande is bij de moslims van Madingo origine, het geloof dat uw vader verklaart aan te hangen (notities persoonlijk onderhoud vader p.6). Daarnaast blijkt dat er in Liberia actief campagne wordt gevoerd om het fenomeen van besnijdenis uit te roeien. In januari 2018 werd een wet aangenomen die een jaar lang het besnijden van een minderjarig meisje strafbaar stelt.

Ook wat betreft Liberia kan derhalve allerm minst worden gesteld dat louter op basis van de objectieve situatie rond besnijdenis uw dochter enig risico zou lopen en dat u niet in staat zou zijn haar te beschermen. **Eerder integendeel, gezien de afkomst en uw religie van uw vader is het eerder onwaarschijnlijk dat u blootgesteld zou worden aan een risico op besnijdenis.**

De verklaringen van uw vader ondergraven deze vrees voor besnijdenis in uwen hoofde nog verder. Uw vader verklaart enkel in contact te zijn met zijn tantes en ooms en dat zij degene zouden zijn die op een besnijdenis zouden aandringen (notities persoonlijk onderhoud vader p.5 en p.10).

Echter, in het voorbereidend interview van zijn derde volgend verzoek om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart hij geen direct contact te hebben met zijn tantes (verklaring meervoudige aanvraag dd 10.01.2018 vraag 20). Ook bij zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming heeft hij het enkel over een beperkt contact met zijn zus, maar niet over enig contact met zijn tantes (verklaring meervoudige aanvraag dd 16.12.2014 vraag 20). Ook uw moeder is niet op de hoogte of er enig contact is met uw familie aan vaderszijde. Zij verklaart dat jullie nooit over zijn familie praten en dat zij hier ook niet naar heeft gevraagd. Uit haar verklaringen blijkt dan ook dat zij volledig ongeinformeerd is over zijn familie en dat zij niet op de hoogte is wie van zijn familie op een besnijdenis zou aandringen (notities persoonlijk onderhoud moeder p.3-4 en p.9). **Zodoende slaagden uw ouders er niet in aan te tonen dat ook maar iemand uw besnijdenis zou eisen.** Uw vader verklaart vervolgens dat zijn familie erg betrokken is bij besnijdenis (notities persoonlijk onderhoud vader p.9) maar dit blijkt allerm minst uit zijn kennis van de tradities rond besnijdenis in Liberia. Waar de toegevoegde informatie aangeeft dat dit enkel wordt toegepast als een initiatieritueel in de Sande genootschap blijkt uw vader hier allerm minst van op de hoogte. Hij verklaart namelijk dat dit louter wordt toegepast om er voor te zorgen dat meisjes minder seksueel actief zijn en zo hun echtgenoot trouw blijven (notities persoonlijk onderhoud vader p.9). Hij plaatst het niet binnen een zeker genootschap en hoorde enkel over genootschappen die in organen handelen. Hij verklaart daarenboven dat het niet meer voorvalt dat meisjes initiatierituelen ondergaan en de rituelen waar hij vroeger over hoorde situeert hij allen binnen dezelfde genootschappen die in organen zouden handelen. Over Sande heeft uw vader daarbij nog nooit gehoord. Hij verklaart enkel de plaats 'Sande bush' te kennen als de plaats waar besnijdenissen zouden doorgaan maar linkt dit nergens met enige genootschap waarbij deze besnijdenis als een initiatieritueel zou gelden (notities persoonlijk onderhoud vader p.11). **Uw vaders absolute onwetendheid over de tradities omtrent besnijdenis in Liberia ondergraaft opnieuw de geloofwaardigheid dat het binnen zijn familie de gewoonte zou zijn dat meisjes besneden worden en dat hier zou worden op aangedrongen.**

De documenten die u neerlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. De attesten van (al dan niet) besnijdenis van zowel u, als uw moeder, als haar dochters tonen een feitelijke situatie aan maar kunnen op geen enkele manier aantonen dat er een risico op besnijdenis bestaat indien u zich in het land van uw of uw vaders nationaliteit zou begeven.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de minister en zijn gemachtigde op het feit dat ook in hoofde van uw vader (CGVSKenmerk X, DVZ-kenmerk X) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

2. Inzake de procedure

2.1. Verzoekende partijen hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschriften van 25 juni 2018 een schending aan van *“het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake vormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking); artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking); het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; artikels 3 en 13 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”*.

Ze geven een theoretische uiteenzetting over voornoemde artikelen en beginselen.

Betreffende hun vrees met betrekking tot besnijdenis ten aanzien van Ivoorkust, het land van nationaliteit van verzoekster K.K. en haar moeder M.K., benadrukken verzoekers dat M.K. niet samenwoont met verzoeker en dat ze niet getrouwd zijn. Ze wijzen erop dat M.K. de familie van verzoeker helemaal niet kent *“omdat ze niet verloofd of getrouwd zijn”* en zij de familie pas zou moeten leren kennen *“indien ze van plan zouden zijn om te trouwen, wat niet het geval is”*. Ze stellen dat *“noch de moeder noch de vader van de eiseres hebben verklaard dat besnijdenis niet tussen elkaar besproken werd”*, daar dit onderwerp voor verzoeker V.S. belangrijk is en M.K. zelf lijdt onder de gevolgen van haar eigen besnijdenis.

Verzoekers stellen dat M.K. *“inderdaad in Abidjan opgegroeid werd”* maar dat zij afkomstig is *“uit stad Man, wijk Kennedy”*, zijnde *“een Westeers regio”*. Ze wijzen op een arrest van 16 oktober 2017 van de Raad waarin gesteld zou worden dat *“het regio van herkomst en de Etnische groep van de moeder fundamenteel [is] om het risico van besnijdenis te analyseren, in het bijzonder indien dit risico uit familieleden van de moeder van de eiseres komt”*. Verzoekers voeren aan dat *“West en Noord West van Ivoorkust kennen een prevalentiegraad van respectief 57,1 en 79,5%”, dat de “prevalentiegraad bij de Moslims is van 64,1%”, dat K.K. van Dioula-origine is “dat een deel van Noordse Mandé is” (“Artikel “Le peuple Mandé”), dat de “prevalentiegraad bij “Mandé du Nord” is van 67% volgens de COI Focus” en dat “de moeder van de eiseres ongeschoold is”*.

Ze benadrukken dat *“de moeder van de eiseres zelf besneden is en afkomstig is uit een traditionele familie”, dat “er een risico is voor de moeder, zelf als dit relatief is, om gemarginaliseerd te zijn door het feit dat zij zich tegen de besnijdenis van haar dochter verzet” en “dat zij niet zeker is dat zij sterk genoeg is om tegen haar familie te verzetten, indien zij zou naar Ivoorkust terugkeren”*. Het rapport van CEDOCA bevestigt volgens verzoeker *“dat, zelf als de moeder haar veto geeft, blijft het risico dat het kind besneden is tijdens vakanties, in geheim, door andere familieleden”*.

Verzoekers leggen uit dat de oudste dochter van M.K. dat *“werd besneden, tegen haar toestemming”* en *“dat de besnijdenis heeft in Guinea plaatsgevonden is zonder invloed op deze vaststelling”*. Ze wijzen op *“het rapport van CEDOCA”* dat stelt *“dat meer en meer besnijdenissen zich in het buitenland verlopen, o.a. in Guinea”*.

Volgens verzoekers is het risico op besnijdenis in Ivoorkust zeer hoog, *“rekening houdend met de familie, etnische, regionale en socio-culturele context van de moederskant familie van de eiseres, het risico van besnijdenis indien de eiseres naar Ivoorkust zou terugkeren”*. Ze voegen bij hun verzoekschrift dienaangaande *“OPFRA « Les mutilations génitales féminines (MGF) en Coté d'Ivoire » van 21 februari 2017”, “Artikel van Inter Press Service Internaitoal « L'excision a la peau dure dans le nord et l'ouest »” en “Artikel Eburnie Today « Mutilations génitales féminines : des chiffres préoccupants malgré la répression » van 7 februari 2018”* en gaan in op *“de situatie in het West”, de “nationale wetgeving”, de zeldzaamheid “van effectieve vervolgingen” en de “sociale druk op de moeder van het kind”*.

In het verzoekschrift van verzoeker V.S. wordt ingegaan op de vrees voor besnijdenis ten aanzien van Liberia, het land van de nationaliteit van verzoeker V.S..

Verzoeker V.S. meent *“dat algemene informaties [...] bevestigen dat besnijdenis nog een belangrijk en verspreid probleem in Liberia is”* met een *“relatief hoge”* prevalentiegraad van 44%.

Verzoeker V.S. merkt op dat *“ten onrecht [beweerd werd] dat de situatie moet geanalyseerd zijn ten opzicht van Madingo etnische groep, terwijl de eiser verklaarde dat zijn moeder Kpelle is”*.

Hij benadrukt *“dat besnijdenis beheerd zijn door de vrouwen”* en dat aldus *“de etnische groep van de familie van de vader langs moederkant bijgevolg meer relevant [is] dan langs vaderkant”*. Hij wijst erop dat *“Kpelle deel [zijn] van Mande etnische groep, die, volgens dat rapport (p. 35), FGM praktiseren”*.

Wat de *“Sande”* betreft, stelt verzoeker V.S. dat hij *“heeft uitgelegd dat volgens zijn informatie, is besnijdenis uitgevoerd in het kader van ceremonie, wat komt overeen met algemene informaties waarover CGVS beschikt”* en dat hij aangaf *“dat deze initiatie bij “Sande bush” plaatsvindt”*. Hij voert aan *“dat “Sande” voorbehouden is voor de vrouwen en onlosmakelijk verbonden is met geheim”* en *“dat mannen niet ingesloten in deze ritueel en niet geïnformeerd over hun verloop zijn”* waardoor zijn beperkte kennis *“begrijpelijk en geloofwaardig”* is.

Waar verzoeker V.S. zou hebben verklaard *“in het kader van zijn derde asielaanvraag geen contact meer te hebben met zijn tante, terwijl hij verklaarde bij het CGVS contact te hebben met die tante en dat zij zou met de eiser hebben gepraat over besnijdenis”*, stelt hij vast dat *“kopie van vragenlijst van de asielaanvraag van 2014 werd niet aan het administratieve dossier dat aan de raadsman van de eiser overgemaakt werd, toegevoerd, zodat de eiser dit element niet kan bestrijden”*. Hij benadrukt nog dat hij verklaarde *“dat hij bijna geen contact met zijn tante had, o.a. omdat er bijna geen verbinding is”*.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchtelingen te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

3.2. Stukken

Bij hun verzoekschriften voegen verzoekers *“Artikel “Le peuple Mandé”*, *“OPFRA « Les mutilations génitales féminines (MGF) en Coté d'Ivoire » van 21 februari 2017”*, *“Artikel van Inter Press Service Internaitoal « L'excision a la peau dure dans le nord et l'ouest »”* en *“Artikel Eburnie Today « Mutilations génitales féminines : des chiffres préoccupants malgré la répression » van 7 februari 2018”*.

3.3. Over de gegrondheid van het beroep

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

3.4.1. De kern van het asielrelaas van verzoekers betreft de vrees voor besnijdenis van verzoekster K.K.. Verzoekers verklaren te vrezen dat verzoekster K.K. besneden zou worden bij een terugkeer naar Ivoorkust, het land van nationaliteit van K.K. en haar moeder, of naar Liberia, het land van nationaliteit van verzoeker V.S..

3.4.2. Wat de vrees voor besnijdenis in Ivoorkust betreft, het land waarvan verzoekster K.K. de nationaliteit bezit, merkt de Raad op dat uit de *“COI Focus: Côte d'Ivoire, les mutilations génitales féminines”* van 17 juni 2015 blijkt dat het land een prevalentiegraad van besnijdenis van 38% kent en de stad Abidjan, waar verzoeksters moeder opgegroeid is en waar haar ouders wonen, een prevalentiegraad van 36,1%.

3.4.3. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeksters moeder M.K. *“inderdaad in Abidjan opgegroeid werd”* maar dat zij afkomstig is *“uit stad Man, wijk Kennedy”*, zijnde *“een Westeers regio”*, en dat *“West en Noord West van Ivoorkust kennen een prevalentiegraad van respectief 57,1 en 79,5%”*, en verwezen wordt naar *“Artikel van Inter Press Service Internaitaal « L'excision a la peau dure dans le nord et l'ouest »”*, merkt de Raad op dat M.K. tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekster K.K. aangaf opgegroeid te zijn in Abidjan en geen herinneringen te hebben aan haar geboorteplaats Man (notities K.K., p. 4). Ook verzoeker V.S. verklaarde dat de ouders van M.K. tot op heden in Abidjan wonen (notities V.S., p. 7) en dat hij meende zich enkel in Abidjan te kunnen vestigen indien hij met K.K. naar Ivoorkust zou moeten gaan (*“Ik heb er geen familie, ik kan er enkel bij de familie van mijn vrouw gaan wonen. Ik ken er niemand, ik kan nergens anders wonen.”*; notities V.S., p. 15). De prevalentiegraad van 36,1% voor de stad Abidjan is bijgevolg wel degelijk relevant.

3.4.4. De uitleg in het verzoekschrift dat, naast de regio, ook *“de Etnische groep van de moeder fundamenteel [is] om het risico van besnijdenis te analyseren, in het bijzonder indien dit risico uit familieleden van de moeder van de eiseres komt”*, dat de *“prevalentiegraad bij de Moslims is van 64,1%”*, dat K.K. van Dioula-origine is *“dat een deel van Noordse Mande is”* (*“Artikel “Le peuple Mandé”*), dat de *“prevalentiegraad bij “Mandé du Nord” is van 67% volgens de COI Focus”* en dat *“de moeder van de eiseres ongeschoold is”*, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze prevalentiegraden - 64,1% bij moslims, 67% bij de etnie *“Mandé du Nord”* en tot 14,2% bij dochters van ongeschoolde vrouwen - erop wijzen dat het mogelijk is om verzoekster K.K. bij een terugkeer naar Ivoorkust tegen besnijdenis te beschermen, zoals kennelijk gebeurt voor een groot deel van de meisjes behorend tot de religie en etnie van verzoeksters moeder en met diens sociologisch profiel.

3.4.5. Hoe dan ook blijkt uit voornoemde informatie dat de ouders een doorslaggevende rol spelen in de beslissing hun dochter al dan niet te besnijden. Dat de oudste dochter van M.K. *“werd besneden, tegen haar toestemming”*, *“dat de besnijdenis heeft in Guinea plaatsgevonden is zonder invloed op deze vaststelling”* en *“dat, zelf als de moeder haar veto geeft, blijft het risico dat het kind besneden is tijdens vakanties, in geheim, door andere familieleden”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, zijn loutere beweringen en hypothesen die het tegendeel niet aantonen. Verzoeksters moeder M.K. verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dienaangaande dat haar tante en moeder op vakantie waren met haar dochter M. en dat ze M. tijdens deze reis besneden hebben in Guinee (*“Ze hebben haar meegenomen, als op een reis, het was niet voor mij, het was in Zéroukouro. Het was niet waar ik met haar was. Ze hebben samen gereisd. [...] Het was in de vakantie, ik dacht dat ze op vakantie gingen.”*; notities K.K., p. 5-6). De Raad ziet dan ook niet in waarom M.K. en verzoeker V.S. hun onbesneden dochter in de toekomst op reis/vakantie zouden laten gaan met familieleden waarvan ze weten dat ze hun dochter willen besnijden. Bovendien kan hieruit slechts blijken dat verzoeksters moeder geen voorzorgen heeft genomen terwijl ze moet weten uit familiale ervaring, wie wel of niet van de familie tot dergelijke ingrepen aansturen. De Raad dient er dan ook van uit te gaan dat verzoeksters grote zus niet besneden is en verzoeksters moeder toch niet nalatig was, noch haar onbeschermd achterliet. Dit klemt te meer nu verzoeksters moeder niet verplicht was haar land te verlaten en enkel om migratie redenen naar België kwam waar ze een verblijfsvergunning heeft.

3.4.6. Bovendien heeft Ivoorkust, aldus voornoemde informatie, verschillende internationale verdragen geratificeerd die besnijdenis veroordelen, werd er nationale wetgeving aangenomen die besnijdenis bestraft met een gevangenisstraf van één tot vijf jaar (20 jaar wanneer het slachtoffer overlijdt) en boetes van 360000 tot 2000000 FCFA (550 tot 3050 euro), worden politieagenten geïnformeerd over deze wet, bestaat er op regionaal niveau een platform dat politiediensten informeert over gendergerelateerd geweld, worden klachten rond vrouwelijke genitale besnijdenis wel degelijk behandeld en zijn er verschillende organisaties actief die zich inzetten voor de bestrijding van besnijdenis.

3.4.7. Beide ouders van verzoekster, haar vader V.S. en haar moeder M.K., bleken echter geheel onwetend over de juridische context, de beschermingsmogelijkheden en de evolutie aangaande FGM in Ivoorkust (notities K.K., p. 9; *“Het hangt af van de familie, de overheid brengt geen bescherming. Je kan mensen niet overtuigen om te stoppen, ze zeggen dat het tradities zijn. [...] Ze zeggen er niet veel over, ze zien het als traditie. [...] Als er al een wet is, weet ik het niet. Er is geen wet tegen. [...] Nee, dat weet ik niet.”*; notities V.S., p. 14). Een dergelijk gebrek aan kennis en hun nalatige handelingen om zich enigszins te informeren over mogelijke bescherming in Ivoorkust wijzen op een gebrek aan interesse - of de noodzaak daartoe - en ondermijnen de ernst van hun vrees voor besnijdenis van K.K..

3.4.8. Het bij het verzoekschrift gevoegde rapport *“OPFRA « Les mutilations génitales féminines (MGF) en Coté d'Ivoire » van 21 februari 2017”* vermeldt gelijkaardige prevalentiecijfers wat de religie (64% bij moslims), etnie *“Mandé du Nord”* (66,8%) en Abidjan (34-36,1%) betreft (p. 4-5) en geeft opnieuw aan dat de beslissingen aangaande besnijdenissen een *“vrouwenzaak”* zijn (p. 8). Er wordt tevens verwezen naar een bron van 2016 waaruit blijkt dat 82% van de ondervraagde mannen en vrouwen van mening waren dat de besnijdenispraktijk moest stoppen (p. 8). *“Artikel Eburnie Today « Mutilations génitales féminines : des chiffres préoccupants malgré la répression » van 7 februari 2018”*, bij het verzoekschrift gevoegd, stelt dat in 2012 36,4% van de vrouwen tussen 15 en 49 jaar besneden waren, gaat in op de wettelijke initiatieven tegen de besnijdenis en wijst nog op de verantwoordelijkheid van de ouders in het tegengaan van besnijdenissen. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken over FGM in Ivoorkust liggen aldus in het verlengde van de informatie in het administratief dossier en kunnen voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

3.4.9. Dat er niet gevreesd wordt voor de gedwongen besnijdenis van verzoekster K.K. in Ivoorkust, wordt nog bevestigd door de vaststelling dat verzoeksters moeder M.K. verklaarde dat zij geen inspanningen levert om haar verzet tegen een besnijdenis duidelijk te maken aan haar familie of om hen van haar standpunt te overtuigen, hoewel de besnijdenis van haar dochter(s) wel degelijk ter sprake komt wanneer zij in contact is met haar familie (notities K.K., p. 7-8). Bovendien bleek M.K. aan verzoeker niet eens te hebben verteld over de gesprekken met haar familie over de besnijdenis van hun dochter K.K., gezien verzoeker V.S. niet kon aangeven of M.K. de besnijdenis reeds besprak met haar familie noch welke familieleden van M.K. zouden aandringen op een besnijdenis in Ivoorkust (notities V.S., p. 12-13). Dat verzoeker V.S. en zijn partner, M.K., niet samenwonen en niet getrouwd zijn, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan de frappante onwetendheid in hoofde van verzoeker. Het is immers geenszins logisch dat verzoeker V.S. en zijn partner wel de stap zouden zetten om internationale bescherming te verzoeken omwille van het risico op besnijdenis van hun dochter in Ivoorkust, maar dat ze zouden nalaten om de noodzaak hiervan onderling te spreken en over hoe dit door de familie van M.K. werd bovengebracht en over wie aandringt op deze besnijdenis. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker V.S. verklaarde *“altijd”* bij M.K. thuis te zijn om te helpen en voor de kinderen te zorgen (*“Ik ben altijd daar, ik ga er om voor haar te zorgen en ook voor mijn andere zoon. Elke ochtend breng ik hem naar school. [...] Maar ik ben wel altijd daar en help haar met alles.”*) (notities V.S., p. 3), andersluidend dan de stellingen in het verzoekschrift en de beweringen van M.K. dat hij *“nu en dan”* in het weekend langskomt (notities K.K., p. 4).

3.4.10. Uit het voorgaande kan enkel blijken dat FGM geen wijdverspreid en/of onvermijdelijk fenomeen is in Ivoorkust, dat de ouders van verzoekster K.K. hulp of bescherming zouden (kunnen) krijgen indien ze de besnijdenis van K.K. weigeren én dat verzoeker V.S. en diens partner M.K. het risico in werkelijkheid ook als dusdanig inschatten.

3.4.11. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“er een risico is voor de moeder, zelf als dit relatief is, om gemarginaliseerd te zijn door het feit dat zij zich tegen de besnijdenis van haar dochter verzet”* en het bij het verzoekschrift gevoegde rapport *“OPFRA « Les mutilations génitales féminines (MGF) en Coté d'Ivoire » van 21 februari 2017”* melding maakt van een risico op stigmatisatie en isolement wanneer vrouwen weigeren hun dochter te besnijden binnen een dorps- of familiegemeenschap waar FGM veel voorkomt (p. 8), antwoordt de Raad dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de meerderheid van de gecontacteerde bronnen aangeven dat er geen verregaande negatieve gevolgen zijn voor ouders die besluiten hun dochters niet te besnijden, gezien een weigering om tot een besnijdenis over te gaan niet langer beschouwd wordt als ongehoorzaamheid aan de heersende cultuur, en dat de moeder haar wil om haar dochter niet te laten besnijden kan doordrukken. Hoe dan ook kan de mogelijke stigmatisering voor M.K. niet dienstig worden ingeroepen in het kader van de beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster K.K. en verzoeker V.S..

3.4.12. Wat de vrees voor besnijdenis van verzoekster K.K. in Liberia betreft, merkt de Raad op dat verzoekster (enkel) de Ivoriaanse nationaliteit heeft en haar Ivoriaanse moeder een verblijfsvergunning van onbepaalde duur in België. Haar halfbroer en halfzussen zijn Belg.

Uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming, *in casu* Ivorkust.

3.4.13. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat niet wordt aangetoond dat de besnijdenis van verzoekster K.K. onafwendbaar is in Liberia.

3.4.14. Zo blijkt uit de informatie in het administratief dossier ("*28 too many – Country profile, FGM in Liberia – december 2014*", "*United States Department of State, bureau of democracy, human rights and labor – Liberia 2015 human rights report*" en "*Reuters – Liberia bans female genital mutilation, but only for a year – 25.01.2018*") dat de algemene prevalentiegraad van FGM in Liberia 44,4% bedraagt en bovendien een dalende trend heeft. Verzoeksters vader, V.S., is afkomstig uit Monrovia, dat een prevalentiegraad van 31,9% kent. Verzoeker V.S. noemde Monrovia als de enige plaats waar hij kan wonen en "*waar je activiteiten kunt hebben*" (notities V.S., p. 15).

3.4.15. Voornoemde informatie geeft tevens eenduidig aan dat de praktijk van FGM in Liberia samengaat met het toetreden tot de geheime genootschap van de Sande. Volgens "*28 too many – Country profile, FGM in Liberia – december 2014*" treden vrouwen van de Madingo-etnie, verzoekers etnische groep, slechts zelden toe tot de Sande en worden ze derhalve enkel in die uitzonderlijke gevallen besneden. Dit rapport vermeldt nog dat de FGM-praktijk zo goed als onbestaande is bij de moslims van Madingo-origine, zoals verzoeker.

3.4.16. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat "*ten onrecht [beweerd werd] dat de situatie moet geanalyseerd zijn ten opzicht van Madingo etnische groep, terwijl de eiser verklaarde dat zijn moeder Kpelle is*", dat "*besnijdenis beheerd zijn door de vrouwen*", dat aldus "*de etnische groep van de familie van de vader langs moederkant bijgevolg meer relevant [is] dan langs vaderskant*" en dat "*Kpelle deel [zijn] van Mande etnische groep, die, volgens dat rapport (p. 35), FGM praktiseren*", antwoordt de Raad dat verzoeker geen objectieve informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de besnijdenis van verzoekster K.K. in Liberia beslist zou worden door (de etnie van) haar grootmoeder langs vaderskant (Kpelle) in plaats van door (de etnie van) haar moeder M.K. (Jula/Dioula, Madingo) of (de etnie van) haar vader (Madingo).

3.4.17. Los daarvan ondermijnt verzoekers V.S. onwetendheid over de Sande-genootschap de geloofwaardigheid van zijn vrees voor besnijdenis van zijn dochter. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker "*heeft uitgelegd dat volgens zijn informatie, is besnijdenis uitgevoerd in het kader van ceremonie, wat komt overeen met algemene informatie waarover CGVS beschikt*" en dat hij aangaf "*dat deze initiatie bij "Sande bush" plaatsvindt*", wijst de Raad erop dat verzoeker V.S. meermaals verklaarde dat hij de geheime genootschap Sande niet kende en dat FGM niets te maken heeft met (initiatierituelen voor) geheime vennootschappen (notities V.S., p. 11). Gezien FGM in Liberia, volgens voornoemde informatie, onlosmakelijk verbonden is met het toetreden tot de Sande, is verzoekers V.S. gebrek aan kennis hierover frappant, daar hij beweert besnijdenis voor zijn dochter te vrezen bij een terugkeer naar zijn land. De argumentatie in het verzoekschrift "*dat "Sande" voorbehouden is voor de vrouwen en onlosmakelijk verbonden is met geheim*" en "*dat mannen niet ingesloten in deze ritueel en niet geïnformeerd over hun verloop zijn*" waardoor zijn beperkte kennis "*begrijpelijk en geloofwaardig*" is, kan zijn gehele onwetendheid over Sande geenszins verschonen, gelet op het belang van deze genootschap en de mannelijke tegenhanger ervan (Poro) binnen de Liberiaanse samenleving.

3.4.18. Verder blijkt uit voornoemde informatie dat FGM taboe is in Liberia, dat er in Liberia actief campagne wordt gevoerd om het fenomeen van besnijdenis uit te roeien, dat een wet van 2011 kinderen beschermt tegen alle vormen van geweld (waaronder FGM) en dat er in januari 2018 een wet werd aangenomen die het besnijden van een minderjarig meisje nog een jaar lang na de feiten strafbaar stelt.

3.4.19. Verzoeker V.S. noch zijn partner M.K. bleken echter op de hoogte van deze initiatieven in Liberia ("*Er is geen campagne, er is geen wet.*"; notities V.S., p. 14; notities K.K., p. 9).

Verzoeksters moeder M.K. gaf zelfs uitdrukkelijk toe nooit iets te hebben gevraagd over besnijdenis in Liberia (*"Ik ben er nooit geweest, ik heb het niet gevraagd."*; notities K.K., p. 9), wat de ernst van haar beweerde vrees voor besnijdenis van haar dochter K.K. in Liberia logischerwijze geheel onderuit haalt.

3.4.20. Voorts blijkt verzoeksters moeder M.K. volledig ongeïnformeerd over de familie van verzoeker V.S. en over welke familieleden op een besnijdenis zouden aandringen (notities K.K., p. 3-4, 9), wat geenszins aannemelijk is. Dat M.K. de familie van verzoeker V.S. helemaal niet kent *"omdat ze niet verloofd of getrouwd zijn"* en zij de familie pas zou moeten leren kennen *"indien ze van plan zouden zijn om te trouwen, wat niet het geval is"*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan deze onwetendheid niet vergoelijken. Gezien verzoeker V.S. en zijn partner menen internationale bescherming te behoeven voor hun dochter K.K. teneinde haar te kunnen beschermen tegen FGM in Liberia, vereist een dergelijke beslissing dat dergelijke zaken uitgebreid besproken worden binnen het gezin, temeer gezien verzoeker volgens zijn beweringen *"altijd"* bij M.K. en de kinderen is (notities V.S., p. 3).

3.4.21. Verder merkt de Raad op dat verzoeker V.S. verklaarde dat zijn tantes aandringen op een besnijdenis in Liberia (notities persoonlijk V.S., p. 5, 10), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 december 2014 en op 10 januari 2018 nog aangaf geen direct contact te hebben met zijn tantes (verklaring meervoudige aanvraag 10 januari 2018, vraag 20; verklaring meervoudige aanvraag 16 december 2014, vraag 20). De stelling in het verzoekschrift dat hij verklaarde *"dat hij bijna geen contact met zijn tante had, o.a. omdat er bijna geen verbinding is"*, strookt niet met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 januari 2018 waar hij liet noteren geen direct contact te hebben met zijn tantes en enkel via zijn vrienden soms iets te horen over familieleden (verklaring meervoudige aanvraag 10 januari 2018, vraag 20). Van verzoeker V.S. kan nochtans verwacht worden dat hij eenduidige verklaringen aflegt over de personen die hij beweert te vrezen in Liberia.

3.4.22. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat *"kopie van vragenlijst van de asielaanvraag van 2014 werd niet aan het administratieve dossier dat aan de raadsman van de eiser overgemaakt werd, toegevoerd, zodat de eiser dit element niet kan bestrijden"*, merkt de Raad op dat deze vragenlijst zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt. Bovendien stond het verzoekers advocaat vrij om de nodige kopieën met betrekking tot verzoekers eerdere verzoeken om internationale bescherming op te vragen bij het Commissariaat-generaal of om het dossier conform artikel 32 van de Grondwet in te kijken.

3.4.23. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat een uitwijzing van verzoekster K.K. naar Liberia hypothetisch voorkomt. Verzoekster K.K. is immers geboren in België en is het minderjarig kind met (enkel) de Ivoriaanse nationaliteit van haar Ivoriaanse moeder die in België een verblijf van onbepaalde duur heeft. Zoals hoger gesteld zijn verzoeksters halfzussen en een halfbroer ook in België en hebben allen de Belgische nationaliteit (notities K.K., p. 2, 5).

3.4.24. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat niet wordt aangetoond dat de druk van de Ivoriaanse of Liberiaanse familieleden en/of (besnijdenis)cultuur geografisch beperkt is of niet zou spelen buiten deze landen, zelfs in Europa. Indien verzoeker V.S. en zijn partner M.K. menen mogelijk niet te kunnen weerstaan aan deze culturele gewoontes, dan kan de Raad enkel de nood vaststellen om in het belang van het kind maatregelen te nemen ter vrijwaring van de fysieke integriteit van het meisje desgevallend ook tegen haar ouders. Dergelijke maatregelen komen echter toe aan de burgerlijke rechter en vallen buiten het bestek van de asielprocedure, met name het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus.

3.4.25. Wat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker V.S. betreft, wordt vooreerst opgemerkt dat hij de gevolgen van het (niet) besnijden van zijn dochter niet zal dragen. De Raad kan dan ook niet inzien waarom hij om die reden internationale bescherming zou moeten worden toegekend.

3.4.26. Aangaande verzoekers problemen met *"ex-milities"* en *"ex-strijders"* in Liberia, die volgens hem nog actueel zijn (notities V.S., p. 15-16), stelt de Raad vast dat deze vrees reeds werd beoordeeld in zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming. Gelet op het feit dat de betreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. De Raad mag derhalve geen uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest

indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. *In casu* laat verzoeker V.S. echter na in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming enige bijkomende verklaringen of stukken neer te leggen met betrekking tot zijn vrees van de LURD-rebellen (notities V.S., p. 15-16).

Het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen dienaangaande kan de beoordeling in het kader van zijn eerdere verzoeken niet in een ander daglicht plaatsen.

3.4.27. Dient nog te worden benadrukt dat de asielpcedure niet als doel heeft het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

3.4.28. De attesten van (al dan niet) besnijdenis van verzoekster K.K., haar (half)zussen en haar moeder M.K. kunnen bovenstaande vaststellingen niet ontkrachten.

3.4.29. Verzoekers brengen thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

3.4.30. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

3.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.5.1. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.5.2. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar Ivoorkust (het land van nationaliteit van verzoekster K.K. en haar moeder) dan wel Liberia (het land van nationaliteit van verzoeker V.S.) een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.6. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat ze gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

3.8. Aangaande de aangevoerde schending van *“artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake vormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking); artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking); het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”*, merkt de Raad op dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de

uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142), wat in het verzoekschrift wordt nagelaten.

3.9. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

3.9.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

3.9.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK